

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Londonien.. Helien. & VVigornien. Episcopis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

lendo. Idem quoque Comes Amfusus, dum turrim prædictam & Ecclesiam occupavit, pecuniam, equitaturas, frumentum, vinum, hordeum, & alia nonnulla violenter accepit, de quibus postmodum nullatenus satisfecit. Et in iis & multis aliis idem Comites usque adeo persequuntur memoratum Episcopum & affligunt ut suam Ecclesiam deserere sit coactus. Cum igitur hæc & alia gravamina, quæ idem Episcopus nobis exposuit, nolimus, quia non possumus, sub dissimulatione transire, fraternitati vestræ per apostolica scripta districtè præcipiendo mandamus quatinus inquisita super præmissis plenius & cognita veritate, prædictos Comites moneatis attentius & efficaciter inducatis ut eidem Episcopo tam domos episcopales, Canonicorum, & Clericorum, & turrim jamdictam, quam alia quæ abstulisse noscuntur, sine difficultate qualibet restituant, ut tenentur, & permittant pacificè possidere, de damnis & injuriis irrogatis satisfaciendo competenter eidem. Alioquin ipsos per totam Calabriam & Siciliam auctoritate nostra denuntietis excommunicationis vinculo innodatos, & totam terram eorum ecclesiastico suppositam interdictione, facientes tam excommunicationis quam interdictionis sententiam sublatò appellacionis obstaculo usque ad satisfactionem condignam inviolabiliter observari. Volumus insuper & mandamus ut generaliter indicere studeatis ut ad quamcumque terram interim venerint idem Comites, divina officia eis presentibus nullatenus celebrentur. Quòd si non ambo &c. alter vestrum &c. Datum Viterbij VIII. Kal. Septembris, anno decimo.

.. LONDONIEN. . HELIEN.
& VVigornien. Episcopis.

Epist. 119.
De causa Archiepiscopi Cantuariensis adversus Regem Anglorum.

Ilius testimonium invocamus qui testis est cælo fidelis quòd kar. in Christo fil. nostrum I. Regem Anglorum illustrem sincerissima semper caritate dileximus, & usque adeo erga ipsum exuberavit nostræ gratiæ plenitudo ut plurimi Principum in devotione sacrosanctæ Romanæ Ecclesiæ non solum minùs ferventes extiterint, sed quidam facti sint etiam indevoti. Si quando enim in eum vel regnum suum fragor turbationis inva- luit, sedes apostolica pia gestans viscera circa eum, potenter ipsum adjuvit, & in multorum invidiam à multis angustiis relevavit. Verùm, quod dolentes referi-

mus, usque adeo gratiæ nostræ se reddidit ingratum ut nequaquam videamur eum beneficiis atraxisse, sed injuriis provocasse, cum nostris immo Dei dispositionibus se opponens, ea minùs sano ductus consilio non formidet incipere quæ in ejus possunt grave periculum redundare. Quæ verò sint illa non credimus exprimenda, cum vobis sint magis nota quam nobis. Verùm quamvis devotionem ipsius Regis valde nobis necessariam reputemus, non minùs tamen, sed forsitan longè ampliùs extimare potest & debet nostram sibi gratiam opportunam, quemadmodum evidentiùs, si bene recolit, jam percepit. Sed ipse immemor omnium, jurisdictionem nostram non solum impedire, verùm etiam evacuare conatur, licet nos suam numquam minuere, sed semper studuerimus defendere. Illudque potius deberet attendere, quòd Principes illi qui libertatem ecclesiasticam impugnando, indubitam sibi super Ecclesiis conati sunt arripere potestatem, divino judicio penè penitus defecerunt, qui verò sanctam Ecclesiam in sua libertate fovendo, digno venerantur honore, de bono semper in melius prosperantur. Ceterùm ad quem finem ex incepta possit persecutione venire nequaquam attendit: quia si finem prudenter attenderet, ab incepto procul dubio declinaret, cum præter divinam offensam, nisi quantociùs resipuerit, gravem sit incursum jacturam, quia durum est ei contra stimulum calcitrare. Absit enim ut in tam iniquo proposito populus Anglicanus, qui verè Christianus existit & zelator fidei orthodoxæ, contra Regem cœlestem Regem sequatur terrenum, corporalia spiritualibus præferendo, cum non solum Clerici sed & laici tantæ discretionis & devotionis existant ut norint & velint distinguere inter illa quæ reddenda sunt Cæsari & ea quæ reddenda sunt Deo. Cum igitur honori suo pariter & saluti vix credamus hoc tempore posse utiliùs provideri quam ut Cantuariensis Ecclesia talem Pontificem habeat qui fama, scientia, & vita præclarus, ad ea quæ Dei sunt eum documentis probare valeat & exemplis, ac tota sibi mentis affectione coherens, sanum ei consilium circa spirituales & temporales utilitates impendat, quoniam hæc in venerabili fratre nostro S. Cantuariensi Archiepiscopo S. R. E. Cardinali novimus convenire, licet molestissimum nobis esset eum à nostro latere separare, ut qui quasi nobiscum hæcenus

Vide Martini
thrum Paris.
ad an. 1207. &
1208.

universali præferat Ecclesiæ, secundum vocationem de ipso factam Cantuariensi metropoli specialiter præferretur, quia tamen utilitati ejusdem Regis suæque salutis desideramus consulere, ac ipsius profectibus intendimus providere, Archiepiscopum ipsum à Conventu Cantuariensis Ecclesiæ canonicè postulatum pariter & electum nostris manibus consecravimus, & Palleo de corpore beati Petri sumpto, insigni videlicet plenitudinis pontificalis officij sibi dato, ad regimen Ecclesiæ sibi commissæ duximus destinandum. Quamvis igitur Regem ipsum, ut in testimonio Dei loquamur, sincerissimè diligamus, & ipsius honori desideremus deferre, quia tamen Deo magis quam hominibus deferre nos convenit, & in executionem justitiæ non debet esse personarum acceptio vel delectus, fraternitatem vestram monemus attentè & hortamur, per apostolica scripta districtè præcipiendo mandantes quatinus diligentius attendentes quòd juxta sententiam sapientis qui arguunt laudabuntur, & super eos veniet benedictio, induti virtute spiritus ex alto, & assumentes gladium spiritus, quod est verbum Dei, Regem ipsum pariter adeatis, eumque in spiritu libertatis reverenter ut Regem hortemini, & diligenter ut filium inducatis, quatinus animabus salutem, quietem populis, honorem Deo, & Ecclesiæ providens libertatem, sanis consiliis acquiescat, & præfato Archiepiscopo, quem, quicquid sinistra de ipso fuerit sibi detractioe suggestum, fidelem ei novimus & devotum, dignam reverentiam & debitum honorem impendens, & cognoscens hoc factum non tam ab homine quam à Deo, dispositioni divinæ prompto favore consentiat, ut idem Archiepiscopus sincera sibi devotione cohærens, circa gregem sibi commissum à Domino suum efficaciter valeat officium exercere. Alioqui omni mundano timore postposito, ac remoto cujuslibet contradictionis & appellationis obstaculo, per totam Angliam generalem interdicti sententiam proferatis, nullum ibi, præter parvulorum baptismi & poenitentias morientium, ecclesiasticum permittentes officium celebrari, quam & vos plenius observetis, & faciatis ab omnibus per censuram ecclesiasticam inviolabiliter observari. Scituri pro certo quòd si qui forsitan, quod non credimus, contumaci spiritu præsumperint obviare, sic eorum curabimus præsumptionem corri-

gere quòd terrore ad posteros derivato talis non transibit insolentia in exemplum, sed eorum correctio terrore poterit universos. Quòd si nec sic vexario ipsi Regi dederit intellectum, quia pater filium quem diligit corripit, & Deus quos amat arguit & castigat, manus nostras in eum curabimus aggravare; ut sic demum medicinali manu sanatus, in gratiarum nobis actiones assurgat. Illos autem qui caput ejus oleo peccatoris impinguant, foventes ipsum in malo, tanquam adulatores despiciat, & velut corruptores expellat. Nos quoque, qui talium corruptelas non penitus ignoramus, pro meritis sibi curabimus auctore Domino respondere. Tales igitur in hujusmodi executione mandati vos exhibere curetis quòd Deum magis quam hominem comprobe-mini revereri; nec sitis ex illis qui canes muti sunt, non valentes latrare. Quòd si non omnes &c. duo vestrum &c. Datum ut in alia.

IANVENSIS ARCHIEPISCOPO.

Quemadmodum si vir mulieri jurasset, quando contraxit cum illa, quòd eam semper pro legitima teneret uxore, ipse quidem pro fornicatione quam mulier antea commisisset non posset illam dimittere, sed pro fornicatione quam postea perpetraret eam dimittere posset non obstante hujusmodi juramento, quoniam in eo talis esset subintelligenda conditio, si videlicet illa in legem conjugij non peccaret; ita si quis juravit se ducturum aliquam in uxorem, ipse profectò non potest ei fornicationem opponere præcedentem, sed subsequenter ei potest opponere, ut illam non ducat in conjugem; quoniam in illo juramento talis debet conditio subintelligi, si videlicet illa contra regulam desponsationis non venerit. Alioquin, si post hujusmodi juramentum publica meretrix fieret, teneretur eam ducere in uxorem, quod est prorsus absurdum. Nam si post contractum conjugium vir propter fornicationem licitè potest uxorem à sua cohabitatione dimittere, longè fortius ante conjugium celebratum propter eandem causam sponsus licitè potest in suam cohabitationem non admittere sponsam, quia turpius eicitur quam non admittitur hospes, non obstante in alterutro casu vinculo juramenti; quòd quidem, propter subintelligendam conditionem, est tale ut is qui juravit, ad utrumque sine transgressione se possit habere.

Epist. 114.
Committere
causa divortij
adulterij com-
missi.
Cap. Quemad-
modum. De ja-
rejur.